התזמורת הסימפונית הלונדונית

התכנית: דבוז'ק-קראנאבאל, ב. ברימון: „נסיך הפאגודות". מוצארט: סימפוניה בדור שוסטאק-קוביק, סימפוניה מס' 5. המנצח: אנטאל דוראטי

סבורני כי זאת היא הזדמנות ל־תקון טעות ולדברי התנצלות. למח־רת הקונצרט הראשון בדור הסימפונית הלונדונית כתב כר־תב טורים אלה בקשר לנגינת „ה־תקוה" על ידי התזמורת הזאת. על „כניסה מוטעית של כלי המתכת לנשימה" בנורה השניה של השיר „עוד לא אבדה תקותנו". ובכן, לא היתה זאת „כניסה מוטעית", אלא כניסה „חוקית". בפרסיטורה של הנוסח, שניגנה התזמורת הלונ־דונית, כפי שנמסר במכתבו של מר פליישמן מטעם התזמורת הלונ־דונית לכתב טורים אלה, שמוכן להבע את צערו על טעותו. אולם יחד עם זה הוא סבור שלא יפגע בכיבוד הכנסת אורחים ולא בר־מ־תה הבבוהה של התזמורת הלונדו־נית אם יסביר את סיבת טעותו. מקצועי לקביעת העובדה, שנגינת ההמנון בקונצרט הראשון של התז־מורת הסימפונית הלונדונית, לא היתה כדין. לאמיתו של דבר קשה היה להבין את התצלילה הדלה כבר בטאקטים הראשונים של ההמנון, אבל התמיהה הגיעה לשיא עם גנ־נת הבית השני: „עוד לא אבדה תקותנו": כאן התחילו כלי המתכת לנשימה לחזור על המלודיה של הבית הראשון („כל עוד בלבב־לכאורה כקונטרפונקט. היינו קוי נגדי להמשך המלודיה. כותב טורים אלה בטוח שחזרה זו. מבחינה מו־סיקלית. היא טעות גדולה יותר מ־כניסה מוטעית". והנה נימוקיו: להמנון צורת־שיר בשני בתים לפי המתכונת א—ב: למלודיה אופי דו־מיפוני מובהק. נוסף על כן מדובר בהמנון (ולא בעיבוד וריאציות) ש־בהבדל תבליטו צריך להיות ש־שוט ואף רשמי בדיוק הנוסח. אולם בנוסח שנוגן על ידי התזמורת ה־לונדונית נמצאה הצורה הזוגית ב־מלודיה על ידי „אספק" של חה־זרה השלישית של המלודיה של ה־בית הראשון. חזרה בולטת עוד יו־תר בשל עצמת התצלילה בכלי ה־מתכת לנשימה. החוק מאד מכוחב טורים אלה לנצל נימוקים לאומ־ניים זולים בטענו שהממנון שלנו כפי שנתבצע בנוסח הבריטי. אינו כה חלש בצורתו הסימפונית. על כן, לשמע הנוסח שניתן בקונצרט המדובר. לא חשב על אפשרות של שגיאה מוסיקלית ממש. אלא שצא כי שבעיא יותר „הכניסה המוסיקלית". ואין ספק שרשאים אנו לשמוע גר־סת רשמי (ולא אינגלבירדואלי) של ההמנון אפילו בגנינת תזמורות־אר־חות. תמוה הדבר שהנספח המרבר־תי שלנו בלונדון לא דאג לנוסח רשמי כזה (נוסח מוליגרי או בן־חיים). עם ביקורת של התזמורת הלונדונית בישראל.

התזמורת הסימפונית הלונדונית, היא אורחת שניה אצלנו (אחרי ה„קאמר־אורקסט" ההולנדית) ותגי־עה אחרי קצרה מיוצגת. אולי זו הסיבה שגנינת שתי הציבורות הראי־שונות בתכנית. היינו ה„קראנבאל" לדבוז'ק והקסמים מתוך הבאלט „נסיך הפאגודות". לא היו עשויות להעמידנו על רמת התזמונות המר־סימפוניות. המציינות תזמורת מסוי־מת זו נעדרת היתה לחלוטין ה־

ד. נור ויל־מירסקי

כנ־ם כי אין הוא מרבה בהופעות בנ־ן האחרון. הרי כמעט אין חובב סרט־ים. ובפיוחד חובב חזונות ביש־ראל. שאינו מכיר את הזמר אברהם ויולקומירסקי מהופעותיו באופרה הישראלית הקודמת או בבתי ה־תפלה השונים. בקולו הרב־גוני ורב המגוון. ובמיוחד באמנותו המובה־קת כחזן הבקיא להפליא בסורות הספרדית האותנטית של אמנות הח־זנות, הקסים זה מקרוב מגיע אל־סף את מאזיניו ובניהם גם את בוחב הטורים האלה. בימים הנר־ראים בבית עיוני אמריקה. יבולת זפרתית ורטאוזית. טוב־טעם ומר־שיקליית מוחלט ברורים אצל א. ויולקומירסקי. הנונות אלה סמוחו כירושה משפחתית אבינו: אביו היה חזן ידוע מאד בלייטציג. אחר־תו „דינה ויולקומירסקי היא זמרת ידועה הן באירופה הן בארצות־הברית. הנורה. הזמרה היא כמעט תופעה „נאטית" אצל הזמר. התקליטים של פיולהארמוניית שלנו) ובמקום הצע־מה המוסיקליים. גבר היסוד הרע־שני. ובביצרתו של ברינן לא־ה רגשנו במשחק הגונים המעורר. שרשאים היינו לצפות לו אצל קומ־פוזיטור כה מזהיר באמנות הצלי־לה. אולם החל בפרק השני בסים־פוניה של מוצארט. נוכחנו לדעת. כי אכן תזמורת ומנצח בעלי איכות מעולה לפשנינו. רושם זה גבר והלך והגיע לשכנוע מלהיב בגנינת ה־סימפוניה של שוסטאקוביץ. כלי־יחד עם זה הוא סבור שלא יפגע בביצוגי הכנסת אורחים ולא בר־מ־תה הבבוהה של התזמורת הלונדו־נית אם יסביר את סיבת טעותו. לא היה צורך באונים של מוסיקאי מקצועי לקביעת העובדה. שגנינת ההמנון בקונצרט הראשון של התז־מורת הסימפונית הלונדונית. אל מורת הכדין. לאמיתו של דבר קשה היה להבין את התצלילה הדלה כבר בטאקטים הראשונים של ההמנון. אבל התמיהה הגיעה לשיא עם גנ־נת הבית השני: „עוד לא אבדה תקותנו": כאן התחילו כלי המתכת לנשימה לחזור על המלודיה של הבית הראשון („כל עוד בלבב־לכאורה כקונטרפונקט. היינו קוי נגדי להמשך המלודיה. כותב טורים אלה בטוח שחזרה זו. מבחינה מו־סיקלית. היא טעות גדולה יותר מ־כניסה מוטעית". והנה נימוקיו: להמנון צורת־שיר בשני בתים לפי המתכונת א—ב: למלודיה אופי דו־מיפוני מובהק. נוסף על כן מדובר בהמנון (ולא בעיבוד וריאציות) ש־בהבדל תבליטו צריך להיות ש־שוט ואף רשמי בדיוק הנוסח. אולם בנוסח שנוגן על ידי התזמורת ב־לונדונית נמצאה הצורה הזוגית ב־מלודיה על ידי „אספק" של חה־זרה השלישית של המלודיה של ה־בית הראשון. חזרה בולטת עוד יו־תר בשל עצמת התצלילה בכלי ה־מתכת לנשימה. החוק מאד מכוחב טורים אלה לנצל נימוקים לאומ־ניים זולים בטענו שהממנון שלנו כפי שנתבצע בנוסח הבריטי. אינו כה חלש בצורתו הסימפונית. על כן, לשמע הנוסח שניתן בקונצרט המדובר. לא חשב על אפשרות של שגיאה מוסיקלית ממש. אלא שצא כי שבעיא יותר „הכניסה המוסיקלית". ואין ספק שרשאים אנו לשמוע גר־סת רשמי (ולא אינגלבירדואלי) של ההמנון אפילו בגנינת תזמורות־אר־חות. תמוה הדבר שהנספח המרבר־תי שלנו בלונדון לא דאג לנוסח רשמי כזה (נוסח מוליגרי או בן־חיים). עם ביקורת של התזמורת הלונדונית בישראל.

התזמורת הסימפונית הלונדונית, היא אורחת שניה אצלנו (אחרי ה„קאמר־אורקסט" ההולנדית) ותגי־עה אחרי קצרה מיוצגת. אולי זו הסיבה שגנינת שתי הציבורות הראי־שונות בתכנית. היינו ה„קראנבאל" לדבוז'ק והקסמים מתוך הבאלט „נסיך הפאגודות". לא היו עשויות להעמידנו על רמת התזמונות המר־סימפוניות. המציינות תזמורת מסוי־מת זו נעדרת היתה לחלוטין ה־הפילהארמונית הישראלית.

ד. נור ויל־מירסקי כשליח המגבית לארה"ב

בנ־ם כי אין הוא מרבה בהופעות בנ־ן האחרון. הרי כמעט אין חובב סרט־ים. ובפיוחד חובב חזונות ביש־ראל. שאינו מכיר את הזמר אברהם ויולקומירסקי מהופעותיו באופרה הישראלית הקודמת או בבתי ה־תפלה השונים. בקולו הרב־גוני ורב המגוון. ובמיוחד באמנותו המובה־קת כחזן הבקיא להפליא בסורות הספרדית האותנטית של אמנות הח־זנות, הקסים זה מקרוב מגיע אל־סף את מאזיניו ובניהם גם את כותב הטורים האלה. בימים הנר־ראים בבית עיוני אמריקה. יבולת זפרתית ורטאוזית. טוב־טעם ומר־שיקליית מוחלט ברורים אצל א. ויולקומירסקי. הנונות אלה סמוחו כירושה משפחתית אבינו: אביו היה חזן ידוע מאד בלייטציג. אחר־תו „דינה ויולקומירסקי היא זמרת ידועה הן באירופה הן בארצות־הברית. הנורה. הזמרה היא כמעט תופעה „נאטית" אצל הזמר. התקליטים של פיולהארמוניית שלנו) ובמקום הצע־מה המוסיקליים. גבר היסוד הרע־שני. ובביצרתו של ברינן לא־ה רגשנו במשחק הגונים המעורר. שרשאים היינו לצפות לו אצל קומ־פוזיטור כה מזהיר באמנות הצלי־לה. אולם החל בפרק השני בסים־פוניה של מוצארט. נוכחנו לדעת. כי אכן תזמורת ומנצח בעלי איכות מעולה לפשנינו. רושם זה גבר והלך והגיע לשכנוע מלהיב בגנינת ה־סימפוניה של שוסטאקוביץ. כלי־יחד עם זה הוא סבור שלא יפגע בביצוגי הכנסת אורחים ולא בר־מ־תה הבבוהה של התזמורת הלונדו־נית אם יסביר את סיבת טעותו. לא היה צורך באונים של מוסיקאי מקצועי לקביעת העובדה. שגנינת ההמנון בקונצרט הראשון של התז־מורת הסימפונית הלונדונית. אל מורת הכדין. לאמיתו של דבר קשה היה להבין את התצלילה הדלה כבר בטאקטים הראשונים של ההמנון. אבל התמיהה הגיעה לשיא עם גנ־נת הבית השני: „עוד לא אבדה תקותנו": כאן התחילו כלי המתכת לנשימה לחזור על המלודיה של הבית הראשון („כל עוד בלבב־לכאורה כקונטרפונקט. היינו קוי נגדי להמשך המלודיה. כותב טורים אלה בטוח שחזרה זו. מבחינה מו־סיקלית. היא טעות גדולה יותר מ־כניסה מוטעית". והנה נימוקיו: להמנון צורת־שיר בשני בתים לפי המתכונת א—ב: למלודיה אופי דו־מיפוני מובהק. נוסף על כן מדובר בהמנון (ולא בעיבוד וריאציות) ש־בהבדל תבליטו צריך להיות ש־שוט ואף רשמי בדיוק הנוסח. אולם בנוסח שנוגן על ידי התזמורת ב־לונדונית נמצאה הצורה הזוגית ב־מלודיה על ידי „אספק" של חה־זרה השלישית של המלודיה של ה־בית הראשון. חזרה בולטת עוד יו־תר בשל עצמת התצלילה בכלי ה־מתכת לנשימה. החוק מאד מכוחב טורים אלה לנצל נימוקים לאומ־ניים זולים בטענו שהממנון שלנו כפי שנתבצע בנוסח הבריטי. אינו כה חלש בצורתו הסימפונית. על כן, לשמע הנוסח שניתן בקונצרט המדובר. לא חשב על אפשרות של שגיאה מוסיקלית ממש. אלא שצא כי שבעיא יותר „הכניסה המוסיקלית". ואין ספק שרשאים אנו לשמוע גר־סת רשמי (ולא אינגלבירדואלי) של ההמנון אפילו בגנינת תזמורות־אר־חות. תמוה הדבר שהנספח המרבר־תי שלנו בלונדון לא דאג לנוסח רשמי כזה (נוסח מוליגרי או בן־חיים). עם ביקורת של התזמורת הלונדונית בישראל.

בעולם הספרות והאמנות

יחושע בראנר

ספר התודעה

מיום שענין התודעה היהודית ל־בתי הספר בארץ עלה על הפרק, נתחברו מאמרים וספרים שונים על נושא זה. גם הספר „ספר התודעה" בעריכת אליהו כ׳ שוב ״). שייך ל־כאן. אלא שהוא מקיף ביותר המלא ביותר בחומר לימודי זה. ירק השם אינו אלא זצריך לציין: ספר התודעה היהודית. הוא נתחבר על חדשי חשנה מניסן ועד תשרי. כל חודש הלכותיו. ענייניו. סעמיו ונימוקיו יגם מודות אישים ידי־שנים המשמשים מקור לתודעה זו. מעלתו של ספר זה לעומת ספרים מקבילים אחרים הוא בזה: כם המר־רה שאינו יודע שם הנושא עליו יוצה לפני שלמידיו. וכמובן שאין פונים אל מוצארים. נוכחנו לדעת. כי אכן תזמורת ומנצח בעלי איכות מעולה לפשנינו. רושם זה גבר והלך והגיע לשכנוע מלהיב בגנינת ה־סימפוניה של שוסטאקוביץ. כלי־יחד עם זה הוא סבור שלא יפגע בביצוגי הכנסת אורחים ולא בר־מ־תה הבבוהה של התזמורת הלונדו־נית אם יסביר את סיבת טעותו. לא היה צורך באונים של מוסיקאי מקצועי לקביעת העובדה. שגנינת ההמנון בקונצרט הראשון של התז־מורת הסימפונית הלונדונית. אל מורת הכדין. לאמיתו של דבר קשה היה להבין את התצלילה הדלה כבר בטאקטים הראשונים של ההמנון. אבל התמיהה הגיעה לשיא עם גנ־נת הבית השני: „עוד לא אבדה תקותנו": כאן התחילו כלי המתכת לנשימה לחזור על המלודיה של הבית הראשון („כל עוד בלבב־לכאורה כקונטרפונקט. היינו קוי נגדי להמשך המלודיה. כותב טורים אלה בטוח שחזרה זו. מבחינה מו־סיקלית. היא טעות גדולה יותר מ־כניסה מוטעית". והנה נימוקיו: להמנון צורת־שיר בשני בתים לפי המתכונת א—ב: למלודיה אופי דו־מיפוני מובהק. נוסף על כן מדובר בהמנון (ולא בעיבוד וריאציות) ש־בהבדל תבליטו צריך להיות ש־שוט ואף רשמי בדיוק הנוסח. אולם בנוסח שנוגן על ידי התזמורת ב־לונדונית נמצאה הצורה הזוגית ב־מלודיה על ידי „אספק" של חה־זרה השלישית של המלודיה של ה־בית הראשון. חזרה בולטת עוד יו־תר בשל עצמת התצלילה בכלי ה־מתכת לנשימה. החוק מאד מכוחב טורים אלה לנצל נימוקים לאומ־ניים זולים בטענו שהממנון שלנו כפי שנתבצע בנוסח הבריטי. אינו כה חלש בצורתו הסימפונית. על כן, לשמע הנוסח שניתן בקונצרט המדובר. לא חשב על אפשרות של שגיאה מוסיקלית ממש. אלא שצא כי שבעיא יותר „הכניסה המוסיקלית". ואין ספק שרשאים אנו לשמוע גר־סת רשמי (ולא אינגלבירדואלי) של ההמנון אפילו בגנינת הזוגית. חזרה. הקסים זה מקרוב מגיע אל־סף את מאזיניו ובניהם גם את כותב הטורים האלה. בימים הנר־ראים בבית עיוני אמריקה. יבולת זפרתית ורטאוזית. טוב־טעם ומר־שיקליית מוחלט ברורים אצל א. ויולקומירסקי. הנונות אלה סמוחו כירושה משפחתית אבינו: אביו היה חזן ידוע מאד בלייטציג. אחר־תו „דינה ויולקומירסקי היא זמרת ידועה הן באירופה הן בארצות־הברית. הנורה. הזמרה היא כמעט תופעה „נאטית" אצל הזמר. התקליטים של פיולהארמוניית שלנו) ובמקום הצע־מה המוסיקליים. גבר היסוד הרע־שני. ובביצרתו של ברינן לא־ה רגשנו במשחק הגונים המעורר. שרשאים היינו לצפות לו אצל קומ־פוזיטור כה מזהיר באמנות הצלי־לה. אולם החל בפרק השני בסים־פוניה של מוצארט